

# FÖLJETONG

## KÄRLEKENS SEGER

Av  
Margaret Mac Gill

Ibland hade han gripits av en trånsjuk längtan efter brev, — bara ett par rader, som omformade att hon var frisk och alltjämt älskade honom och var trofast — men i sin barnslighet försäkrade han sig då, att "om en stor, stark karl som jag finner det svårt att sätta mina känslor på papperet, hur mycket svårare måste inte då en ömtalig och bräcklig och blyg liten flicka som hon tycka att det är?" — Med dylika reflexioner tröstade sig David medan han tålligt väntade på att tiden skulle gå.

Han var en riktig mönsterfånge och hans historia var fullt känd av fängelseledningen, som fann sig i sin fulla rätt att ge honom en del förtjänst, särskilt ifråga om att ställa det litet bekvämt för honom.

När fängelseportarna smällde igen efter honom och ett halvt dussin andra fångar, greps David av det största medlidande med de tungögd, håglösa varelserna, för vilka friheten tydligen ingenting betydde.

"Stackars satar! Nu veta de inte vart de skola ta vägen, medan jag går för att möta den sötaste och trofastaste flicka, som nånsin levat."

Solen sken på Davids ansikte och hans vackra ögon fylldes av glädje över blotta tillvaron, när han vände sina steg mot Ripley. Han måste gå dit, för han ägde inte en penny i fickan, men vad gjorde det? Han skulle gå till Norah.

Då fick han syn på sin kusins hustru, som tydligen väntade på honom.

Hennes plötsliga förekomst i Ripley hade förväntat honom och den allvarliga önskan hon uttryckt om att få betala hans böter hade rört honom djupt.

"Nej, se på Annie! Det var roligt att se ett vänligt ansikte igen efter fjorton dars sinkaburum, som vi kalla det i fält. Jag har varit på många värre ställen än det här", tillade han muntert och drog sin mun till ett brett, lyckligt leende.

Annies heta sål avspeglade sig i den blick, varmed hon mötte sin släktings öppna, ärliga ögon.

David kände sig en smula illa till mods, ehuru han icke var nog fåfång att ge namn åt den känsla, han reagerade mot.

Han kom plötsligt att tänka på, att han icke tackat Annie personligen för alla de små vänskapsbevis i form av strumpor och gotter hon så regelbundet skickat honom, när han var i Frankrike.

"Jag vet att jag brukade skriva och tacka, men låt mig få tacka än en gång och det på det allra varmaste för all vänlighet mot mig, när jag låg dig till stationen", sade han aldrig behövt smutsa sig vid fronten. Den skall jag aldrig glömma", sade den unga småleenden.

jätten så anspråkslöst som ett barn.

Det fanns absolut ingenting, varken i hans ord eller tonfall som kunde få tårarna att tränga fram ur Annies ögon. Men de gjorde det ändå.

David såg det och fick för egen del den där känslan av stupid hjälplöshet, som griper män inför kvinnotårar, — så framt de icke fällas av den kvinna, som betyder allt för honom.

Men plötsligt gick det upp för honom, varför hon grät. Naturligtvis tänkte den stackars varelsen på förlusten av sin make.

Vilken hård och hjärtlös sälle han ändå var!

Ack, de tårarna voro minsann icke för mannen; de hade sprungit fram i Annies ögon vid tanken på hur föräddrad han var, vilken skillnad mot den obarkade, absolut naturlige unge soldat hon känt i gamla dar.

Hans korrekta sätt att tala, hans obesvärade sätt att föra sig och hans tydligen alldeles omedvetna värdighet i uppträdandet över huvud tycktes ha skilt honom från henne, ja, från hela hans samhällsklass.

Men härigenom blev han samtidigt så mycket mer eftersträfvansvärd och så outsägligt kär för henne.

"Jag skall kämpa om honom och vinna segern! Jag skall lyfta mig på samma sätt som han gjort genom att studera, för minsann han talte nåt bättre än jag för ett år se'n. Jag kan, bara jag vill!"

Dylika tankar foro med blixstens hastighet genom den heta, förvirrade h'ärnan hos Norahs rival och med dem följde en hel rad olika begär, för vilka hon icke kunde hitta några namn, men som alla hade den solbrända vackra unga jätten med det slätraka ansiktet till mål. Hon kände sig nästan omtöcknad och hade ingen högre önskan än att få kasta sig själv i hans armar och säga: "Jag älskar dig, David, — älskar dig mer än det där bleklagda unga flickebarnet, som ingenting prövat av livet, någonsin kan älska dig. Vi äro av samma materia, du och jag — starka, otåliga och fyllda av kärlekens eld. Kan du inte se det och gifta dig med mig i stället för med henne?"

Annie Ross var vacker; med sitt stolta paranta yttre hade hon något av otämt vildmarksdjur över sig, där hon stod i morzonljuset och stirrade på den man, som hon utvalt till sin make.

David bytte om fot. Han hade kommit att undra på, ifall det här mötet verkligen var en slump. Så gick det upp för honom att han gjorde klokast i att genast följa henne till järnvägsstationen.

"Skall du tillbaka till Ripley? I så fall skall jag följa dig till stationen", sade han aldrig behövt smutsa sig med ett av sina förtjusande husligt grovarebete.

De talade icke mycket på hon faktiskt visste givit an-

Annie visade sina vita tänder i ett fullt lika vinnande leende och hoppade av glädje vid blotta tanken på sällskap. David bjöd henne sin arm vid passagen av den ganska hårt trafikerade gatan, men hennes ljusa uttryck mörknade betydligt, när hon vid biljettluckan fick höra, att han icke tänkte åka med henne dit.

"Skall du inte med till Ripley?" — Annie Ross upprepade med besviket tonfall den nas förklaring.

Ett ögonblick genomlades hon av fruktan, att han skulle ge sig av någon annanstans och icke låta henne veta vart.

Hon tänkte på sin läckra lilla middag där hemma, som den gamla värdinnan som bäst lagade till av de delikatesser hon inköpt.

Men i nästa sekund slog det henne som en blix, varför David inte kunde följa med.

"Den stackars gossen har inte en enda penny, förstås", tänkte hon ömkande och gick till biljettluckan, sedan hon sett honom vänta ett ögonblick.

Det hade tydligen inte gått upp för David att den högväxta, vackra kvinnan tänkte köpa biljett också för honom. När hon därför kom tillbaka från luckan med två biljetter i handen och ett skämtsamt leende på läpparna, rusade blodet till hans huvud och bredde en djup rodnad över hela ansiktet inklusive öron och hals.

Han blygdes. Han hade alltid haft samma känsla, när en kvinna betalade något å hans vägnar. Också som säråd, när söta små flickor eller vänliga äldre damer trugat choklad och cigaretter på honom.

En sådan lejonstyrka som Davids måste visst vara förbunden med en känsla av absolut oberoende.

"Jag — jag — nåja, för att säga sanningen så har jag faktiskt gått och glatt mig åt att få promenera vägen hem, Annie. Det är så gränslöst snällt av dig, men jag kan inte ta emot! Tack i alla fall", stammade han utan att riktigt veta vad han sade i sin ömkliga förvirring.

Annie Ross hade tydligen en sorts förståelse för Davids kval, ty hon anslog precis rätta strängen i hans hjärta genom att säga:

"Jag tycker inte du ska behandla en gammal vän så där, Dave. Det är inte snällt. Och jag som kommit hela den långa vägen bara för att du skulle få ett handslag och ett vänligt småleende, när du kom ut — och så — så behandlar du mig så hård! Hennes långa svarta ögonhår bildade två fina häglinjer ovanför kinderna, när hon slog ner blicken.

David var ögonblickligen besegrad. Inte för allt i världen skulle han vilja sara någon, som ville honom väl.

"Förlåt mig, Annie", sade han.

Han tog hennes sträva lilla hand i sin egen bruna näve och när han kände den ojäma, na huden vid ett par skramor, som ännu icke läkts, måste han plötsligt tänka på Norahs andanom hennes smala, skära naglar och rodnade av blygsel över att han kunde ämföra stackars lilla Annies händer med en flickas, som sökte kompromissa med sitt samvete om de lögn, som nade.

De talade icke mycket på hon faktiskt visste givit an-

hemvägen. David var upptagen av tanken på Norah och Annie Ross gick helt upp i sin förtjusning över att ha den man hon ville vinna så nära, och över de meddelanden hon hade att göra, meddelanden, som för alltid skulle följaga Norah Glenister ur hans tankar.

Många huvuden vändes efter det vackra paret, när de zingo Storgatan fram genom Ripley.

"Jaså, nu hade han fått tag i en annan flicka!" tisslade och tasslade man och skakade på huvudet efter det unga paret.

Under hela tågresan hade en vild och ljuv men naturligtvis fåfång förhoppning dansat som en eldsåga i Davids hjärta. Det var att Norah, som ju redan tidigare visat sitt förakt för världens mening, nu skulle vara vid stationen och möta honom.

Hans blå ögon foro forskande över perrongen, men hon fanns inte där.

Han var väl galen, som ens kunde drömma något sådant", sade han sig allvarligt. Men så kom de älskandes vanliga sjuka, oron för att hon var sjuk eller kanske död, över honom.

Han grep sitt sällskap hårt i armen och frågade efter ett häftigt andedrag, om hon hört något om fröken Glenister? Mådde hon bra?

Det var första gången David nämnt Norahs namn och därvid skymtade en ond och elak glimt i den vackra rivalens svarta ögon.

Annie Ross skakade föraktfullt på huvudet. "Det är bättre vi vänta med att tala om fröken Glenister tills vi komma in", sade hon.

De voro framme vid dörren till stugan, där Annie bodde. Tusen onda andar marterade hans stackars själ med de mest omöjliga föreställningar. För att bli dem kvitt måste han följa med in i det lilla förmaket, där Norah ett par veckor tidigare fått sin tro på honom, på kärleken, på hela det manliga släktet så grymt krossad.

"Vad har du hört från fröken Glenister?" frågade David så fort dörren stängts efter dem.

Kvinnan, som nu skulle ge dödsstöten också åt en stark mans kärlek och tro på en annan kvinna, yttrade ingenting på en stund.

Hennes ögon sökte i stället den unge mannens bekymrade ansikte och det låg en stum vädjan i den dupa blicken. Den oro som målade sig i Davids drag var så stark och hjärtskärande, att Annie Ross i det avgörande ögonblicket tvekade.

Hon var ingen dålig natur; åtminstone hade hon hittills vid många tillfällen visat motsatsen.

Men så kom solen och fyllde rummet med sin gyllene rikedom och lyste på Davids rika, vågiga hår, som glänste så vackert rödbrunt. Denna syn satte hennes hjärta i darrning och kom hennes fingrar att skälva av längtan efter att få smeka den älskades huvud.

"Nej, jag vill inte avstå från honom! För resten så förlovade hon sig med herr blygsel över att han kunde ämföra stackars lilla Annies händer med en flickas, som sökte kompromissa med sitt samvete om de lögn, som nade.

ledningen till Norahs plötsliga förlovning.

"Du kan läsa om fröken Glenister här", sade hon slutligen och räckte David tidningen med det uppseendeväckande meddelandet om hans älskades förlovning med Paul Raynor.

Innehållet i den korta notis som avslutade domstolsreferatet — för resten det enda David läste, därför att de två porträtten sida vid sida genast sögo till sig hans uppmärksamhet — rev som en glödhet stormvind sönder hans drömmars skira vävnad.

"Det kan inte vara sant! Jag tror inte på det. Låt min lilla Norah — mitt lilla vita helgon! Jag skall vrida nacken av den lymmel, som vågat trycka denna lögn!" Davids blå ögon sköto gnistor av vrede och han rusade upp från stolen och mot dörren.

Han var blind för allt utom för den hemska meningslöshet, som stirrade emot honom från dessa tryckta sidor.

Om han icke varit det, skulle han ha sett den handlika tillgivenheten och tränaden i Annie Ross' ögon.

"Min lilla Norah, — mitt lilla vita helgon." — Sa säkert som om han berättat henne det själv visste Annie, att hon aldrig skulle kunna framkalla en sådan blick av nästan gudomlig kärlek i Davids ögon eller en sådan öm klang i hans röst, som den, varmed han nämnde Norahs namn. Denna visshet, som hon var alldeles för ärlig för att dölja för sig själv, skar sönder hennes hjärta, men den kom icke hennes beslut att vinna honom att vackla.

"Om jag inte kan få det bästa han kan bjuda mig, så får jag vara nöjd med vad jag kan få, så är det med det!" sade hon och fann sig filosofiskt i situationen.

Till David sade hon i så oskyldig ton som möjligt:

"Jag är rädd, käre David, att den där fina damen, som onekligen skötte din sak så bra inför rätten, gett sig av och lämnat dig i sticket. Hon..."

Men mannen med det kritiska ansiktet och de flammande ögonen hade rusat ut i sken och var redan på väg till Glenister Towers. Hans hjärna tycktes känna alla sorger, som beskärts unga älskande från tidernas begynnelse.

"Varför hade denna gemena lögn blivit tryckt? Visste Norah om saken? Jo, det gjorde hon naturligtvis". — Han frågade och argumenterade och resonerade med sig själv medan han, totalt glömsk av sitt sjuka ben, som dock alljämt vallade honom rätt mycket smärta, rusade vidare.

Det låg oro i luften kring Glenister Towers, när han het och trött och utpumpad antligen kom fram dit.

En stor lastbil stod utanför dörren och två män voro sysselsatta att bära in en massa personligt bric-abrac i den stora, skumma hallen.

David kände sig så besynnerligt rådvill. Han hade glömt att det är mycket som kan hända på tre veckor, eller precis den tid han varit borta från Ripley.

Han ringde på tamburklockan.

En ljuslång näbbig husung, fru, tydligen en fondonflik, som han aldrig sett förr, öppnade.

Forts. i nästa nummer.